

श्रीअन्तु प्रकाशन (प्रा.)लि.

पूर्वाञ्चल

Purwanchal National Daily

सूचना

हाम्रो चाहना
लागूऔषधरहीत,
स्वस्थ र सुखी
जीवनको कामना ।

नेपाल सरकार
सञ्चार तथा सूचना प्रविधि मन्त्रालय
सूचना तथा प्रसारण विभाग

जहाँ बन्दैछ

कोरोनाविरुद्ध लड्ने हतियार

काठमाडौं, बैशाख ३। त्रिभुवन विश्वविद्यालयको केन्द्रीय क्याम्पस परिसरमा पछिल्ला दिनमा मानिसको आवतजावत बढिरहेको छ। दैनिक नै एक दर्जन बढी एम्बुलेन्स त्यहाँ पुग्छन्। केही समय बस्नु र लगत्तै फर्कन्छन्। कहिले नेपाली सेनाका सवारी पुग्छन् त कहिले सशस्त्र प्रहरी बलका। कहिले नेपाल प्रहरीका सवारी हान्निदै पुग्छन्। वीर अस्पताल, शिक्षण अस्पतालका एम्बुलेन्स पनि उतिकै पुग्छन्। एम्बुलेन्स किन गएका होलान् भनेर जिज्ञासा पनि आमरूपमा उत्पन्न हुनसक्छ। विश्व स्वास्थ्य सङ्गठन र सरकारले तय गरेको मापदण्डविपरीत गएर भने विश्वविद्यालय परिसरमा कुनै भीडभाड गरिएको छैन। आखिर के छ त ? विश्वविद्यालय परिसरमा।

जवाफ सहज छ- राष्ट्रिय आविष्कार केन्द्र। नेपालको ग्रामीण क्षेत्रमा दूरसञ्चार सेवा पुऱ्याउनेलगायत राष्ट्रिय तथा अन्तर्राष्ट्रिय क्षेत्रमा ख्याति कमाएका महावीर पुनले विश्वविद्यालय परिसरमा नै केन्द्र स्थापना गरेका छन्। केन्द्रमा आजकल दैनिक २० जना दिनरात नभनी काम गरिरहेका छन्। केन्द्रका प्रमुख पुन पोखरामा छन् तर उनी पोखरामा रहेको भान कोही कसैलाई पनि छैन। केन्द्रमा भइरहेको काम कारवाहीको बारेमा उनले श्रद्धापूर्वक माध्यमबाट निगरानी मात्रै गर्दैनन्, निर्देशनसमेत दिन्छन्। तिमी केटाहरुले सङ्कटक समयमा पार लगाउन सक्छौ, कि सक्दैनौ, नेतृत्व क्षमता देखाउन सक्छौ, कि सक्दैनौ भनेर जिम्मा नै दिनुभएको छ पुन सरले, आविष्कार केन्द्रमा संयोजन गरिरहेका इन्जिनियर

- शङ्कर ढकालले भने।

कोरोनाको संक्रमणबाट जोगाउने लक्ष्यका साथ राष्ट्रिय आविष्कार केन्द्रमा महत्वपूर्ण काम भइरहेको छ। विश्वव्यापी रूपमा नै कोरोनाको महामारी बढ्दै गएको बेला स्वास्थ्यकर्मीलाई अत्यावश्यक पर्ने व्यक्तिगत सुरक्षा सामग्री (पीपीई) उत्पादन गरिरहेको छ केन्द्रले। पीपीई मिलाउने र पट्याउने काममा विगत १० दिनदेखि खटिरहेका पर्वतका अमवहादुर रोकालाई पनि सङ्कटक समयमा दिनरात नभनी काम गर्दा पनि थकाइको महशुस भएको छैन।

कोभिड-१९ लागेका मानिसका लागि खाना औषधि पुऱ्याउन रोबर्ट बन्दैछ। सो कार्यका लागि इन्जिनियर सुरज कार्की, किरण रौनियार, रिक्के देव, राम चौधरीलगायत छ जनाको समूहले काम गरिरहेको छ। फ्याकिएका टुलीको सदुपयोग गरिएको छ। बाहिरबाट मालसामान ल्याउनुपर्ने बाध्यता पनि छैन। फ्याकिएका सामान नै प्रयोग गरेर रोबर्ट तयार हुँदैछ। सोमबार डेढो गरिसकिएको छ। 'स्वचालित बनाउनका लागि आवश्यक प्रणाली जडान हुँदैछ, अब केही दिनमा तयार पाउँछौं, यसले विरामी जहाँ हुन्छ, त्यहाँ खाना र औषधि लिएर जान्छ, मानिस गइरहनुपर्ने आवश्यकता हुँदैन'- ढकालले भने।

रोबर्ट अबको तीन दिनमा तयार हुनेछ। सशस्त्र प्रहरी बलको बलम्बुस्थित अस्पतालमा विभिन्न तीन तल्लामा कोरोनाका विरामी उपचार गर्ने स्थान बन्दैछ। आईसीयू तयार हुँदैछ। वीरेन्द्र सैनिक अस्पताल, टेकु

अस्पताल सबै क्षेत्रमा १५ देखि २० वटा रोबर्ट तत्कालै आवश्यक परेको छ। माग पनि उतिकै आइरहेको छ, केन्द्रलाई। कोरोनाको उपचार गराइरहेका विरामी र चिकित्सकबीच कुनै पनि समयमा प्रत्यक्ष सम्पर्क नहोस्, खाना तथा औषधि पुऱ्याउनसमेत सहज होओस् भनेर नै रोबर्ट तयार पारिएको इन्जिनियर कार्कीले बताए।

सञ्जी कोठी
इन्जिनियर गौरव दासको चटारो पनि उस्तै छ। दासलगायतको समूहले सञ्जी कोठी बनाइरहेको छ। किसानले तरकारी १०देखि ४० दिनसम्म जस्ताको तस्तै राख्न सक्छन् कोठीमा। गाडीबाट घरघरमा पुऱ्याएर बिक्री गर्न समेत सकिन्छ। त्यसमा डिस इन्फेक्सन च्याम्बर राखिएको छ। त्यसले जुनसुकै भाइसर पनि मारिदिनसक्छ। त्यसभित्र एक प्रकारको कृत्रिम ओजन तह बनाइएको छ।

योसँगै गौरवकै नेतृत्वमा पीपीई, ग्लोब्स, मास्क डिसइन्फेक्सन गर्ने यन्त्रको आविष्कार गरिरहेको छ। काम अन्तिम चरणमा रहेको छ। एक प्रकारको अल्ट्रा माइलेट रे युक्त (यूभी) बनाइदिएछ। त्यो फण्डे ओभन जस्तै हुन्छ। केही दिनमा तयार हुँदैछ- दासले भने। त्यसभित्र एक प्रकारको बक्सा हुन्छ। त्यहाँ राखेपछि एकपटक प्रयोग गरिएका सामान फेरि प्रयोग गर्न सकिने गरी भाइसररहित बनाइन्छ। व्यक्तिगत स्वास्थ्य एवम् सुरक्षात्मक सामग्रीको अभाव भइरहेको बेलामा निर्मलीकरण गरेर पनि प्रयोग गर्नसक्ने ओभन जस्तै यूभी बनाउन लागिएको दासले जानकारी दिए।

जनकपुर निवासी २६ वर्षका गौरव मेकानिकल इन्जिनियर तथा जुनियर वैज्ञानिक पनि हुन्। दुई वटा शोधको त उनीसँग 'प्याटेन्ट राइट' नै छ। सञ्जी कोठी र दर्जी उनको प्याटेन्ट राइट भएका आविष्कार हुन्। दास थापाथली इन्जिनियरिङ अध्ययन संस्थानका विद्यार्थी हुन्।

स्यानिटाइजिङ टनेल
स्यानिटाइजिङ टनेल पनि गौरव कै नेतृत्वमा बनिरहेको छ। के छ त यसको विशेषता ? हाम्रो प्रश्न थियो, दासलाई। विरामी, स्वास्थ्यकर्मी वा अन्य कर्मचारीले आवतजावत गर्दा, बाहिर गएर आउँदा त्यो टनेलले पूरै शरीर 'स्यानिटाइज' गर्छ। त्यस्तै खालको टनेल टेकु अस्पतालमा जडान गरिएको छ।

त्यो आयातित हो। दासको समूहले फालिएका र काम नलाग्ने सामग्रीबाटै टनेल बनाइएको हो। सो मानिसबाट अर्को मानिसमा भाइसर सन पाउँदैन। मेसिनले नै शरीरमा एकैचोटि स्यानिटाइज गर्ने प्रविधि यसमा जडान गरिएको छ।

एम्बु ब्याग
आविष्कार केन्द्रमा निर्माण भइरहेको अर्को सामग्री हो एम्बु ब्याग। अहिले पनि कतिपय ठाउँमा अक्सिजन दिँदा म्यानुअल पम्पिङ गर्ने गरिन्छ। अस्पतालमा अब यो तयार भएपछि मेसिनले अटोमेटिक रूपमा पम्प गर्छ। मेन्टिलेटेरमा यो खालको मेसिन राख्दा फेन प्रभावकारी हुन्छ। अस्पतालमा वा एक ठाउँबाट अर्को ठाउँमा विरामी लैजाँदा एम्बु ब्यागले ठूलो काम गर्छ। गम्भीर विरामीलाई अक्सिजन पम्पिङ गर्दा हात प्रयोग गर्नु पर्दैन। सिधै मेसिनले गर्न मिल्ने गरी यो बनाउन लागिएको हो। हाल त्यस्तो खालको ब्याग देशभरी जम्मा ५०० मात्रै होला भन्ने ढकालको दावी छ।

एरोसल बक्स
कोरोनाको शंका लागेका विरामीको स्वाव परीक्षणका क्रममा सबैभन्दा बढी संक्रमणको जोखिममा चिकित्सक नै हुन्छ। उपचारका क्रममा विरामीले वाक्वाक गर्छ, स्याच्छूँ गर्छ, त्यसबेला त्यो थुक चिकित्सक नर्ससम्म आउन नदिनका लागि नयाँ बाक्स आविष्कार गरिएको ढकाल बताउँछन्। जसको नाम 'एरोसल बक्स' राखिएको छ। एउटा बाक्समा सिसा लगाइएको हुन्छ। हात छिर्न मिल्ने गरी दुई वटा प्वाल बनाइएको छ। विरामी बेडमा रहेको बेलामा आवश्यक परीक्षण र उपचारका क्रममा यो बक्स प्रयोग गरिन्छ। विभिन्न अस्पतालबाट यसको माग भइरहेको छ। चितवनको कलेज अफ मेडिकल साइन्सेज र शिक्षण अस्पतालबाट समेत माग आइसकेको छ।

पीपीई बुथ
केन्द्रले तयार पारेको अर्को आविष्कार हो, पीपीई बुथ। कोरोनाभाइसर स्याम्पल कलेक्सन बुथ (पीपीई बुथ)को रुममा पनि त्यसलाई लिन सकिन्छ। यो एउटा ठूलो बक्सा हो। बक्साभित्र चिकित्सक बस्छन्। बक्साको एक भागमा सिसा राखिएको हुन्छ। सिसामा दुई वटा हात छिराउन मिल्ने प्वाल राखिएको छ। रबर पञ्जामा पीपीईको कपडा जोडेर बनाइएको नयाँ पञ्जा त्यस प्वालमा जोडिन्छ। त्योभन्दा बाहिर प्लाष्टिकको नयाँ पञ्जा प्रयोग हुन्छ। हात छिराएर पञ्जामार्फत चिकित्सकले विरामीको आवश्यक परीक्षण गर्नसक्छन्। यसरी परीक्षण गर्दा सिसाबाट भाइसरसिधै छिर्न पाउँदैन ताकी चिकित्सकसम्म भाइसर जान पाँदैन र सनै सम्भावना कम हुन्छ। विश्वमा चिकित्सक तथा स्वास्थ्यकर्मीलाई रोग सरेको र कर्मीको मृत्युसमेत भइसकेको अवस्थामा यसले रोग सनबाट रोक्नसक्ने गरी प्रविधिको विकास गरिएको ढकालको भनाइ छ। उक्त बुथको अर्को साइटमा छ मिटर लामो पाइप राखेर उपयुक्त प्यान्ड राखिएको (बाँकी अन्तिम पृष्ठमा)

नयाँ वर्ष मनाएर फर्कदा सामुहिक करणी

काठमाडौं, बैशाख ३। कैलालीको गौरीगंगा नगरपालिका-१ खुरखुरीया नजिकै एक १७ वर्षीया किशोरीमाथि सामुहिक जबरजस्ती करणी गरेको आरोपमा चार युवकलाई मंगलवार प्रहरीले पक्राउ गरेको छ।

नगरपालिका-४का २० वर्षीय नरेश नेपाली, २१ वर्षीय अर्जुन सावद, २० वर्षीय निमल चौधरी र २४ वर्षीय नरेश भट्टलाई पक्राउ गरिएको जिल्ला प्रहरी कार्यालय कैलालीका प्रहरी नायव उपरीक्षक दक्षकुमार बस्नेतले जानकारी दिए।

उनका अनुसार पीडित किशोरी सोही नगरपालिका-१ स्थित चनौरामा रहेको आफन्तको घरमा यही बैशाख १ गते भेटघाट गर्न गएको र मंगलवार बिहान आफ्नो घर धनगढीतर्फ फर्किने क्रममा खुरखुरीया नजिकै पुग्दा मोटरसाइडकलमा आएका चार जनाको समूहले करणी गरेको प्रारम्भिक अनुसन्धानबाट खुल्न आएको छ।

उक्त समूहले धारिलो हतियार देखाई पीडितसँगै रहेका तीन जनालाई कुटपिटसमेत गरी पीडितलाई त्यहाँबाट फण्डे एक सय मिटर टाढा एकान्त स्थानमा लगी जबरजस्ती करणी गरेको बताइएको छ। प्रहरीले घटनामा प्रयोग भएको धारिलो हतियार हाँसिया र मोटरसाइडकल बरामद गरी थप अनुसन्धान गरिरहेको जनाएको छ।

तास खेल्ने नौ जना पक्राउ

उदयपुर, बैशाख ३। उदयपुरको दुई छुट्टै स्थानबाट तास खेल्नेका ९ जनालाई प्रहरीले नियन्त्रणमा लिएको छ।

बेलका नगरपालिकाको वडा नम्बर ३ र वडा नम्बर २मा तास खेल्नेको भन्ने सूचना अनुसार इलाका प्रहरी कार्यालय रामपुर ठोक्सिलाबाट खटिएको प्रहरी टोलीले तास र नगदसहित पक्राउ गरेको हो। वडा नम्बर ३का रामबहादुर माफ्नीको घरमा तास खेल्नेका घरधनीसहित स्थानीय ३७ वर्षीय दीपक माफ्नी, २४ वर्षीय जसबहादुर माफ्नी, ३० वर्षीय कसांड लामा र ३२ वर्षीय राजन माफ्नीलाई नियन्त्रणमा लिएको हो। उनीहरूको साथबाट नगद ४ हजार २ सय २० रुपैयाँ र ३ बुट तास समेत बरामद गरेको थियो।

यसैगरी वडा नम्बर २का ३० वर्षीय सूर्यबहादुर बस्नेतको घरमा तास खेल्नेका घरधनीसहित स्थानीय ३१ वर्षीय सम्राट राई, ५० वर्षीय सिताराम बस्नेत र बराहक्षेत्र नगरपालिका-९ का ४८ वर्षीय गणेश मगरलाई नियन्त्रणमा लिएको हो। उनीहरूको साथबाट तीन हजार २ सय ९५ रुपैयाँ नगद र १ बुट तास बरामद भएको थियो।

आफैलाई आगो लगाउँदा...

सुनसरी, बैशाख ३। सुनसरीको वजु गाउँपालिका-५ लण्डोलियाको ३२ वर्षीया धनमाया भट्टाराले आफ्नै शरीरमा आगो लगाउँदा घाइते भएकी छन्।

सामान्य घरायसी वादविवाद हुँदा आवेशमा आएर आफ्नै शरीरमा माइतेल खन्याई आगो लगाउँदा उनी घाइते भएकी हुन्। घाइतेलाई उपचारको लागि कोशी अस्पताल विराटनगर ल्याइएको छ भने अन्य थप अनुसन्धान भइरहेको इलाका प्रहरी कार्यालय सितारगञ्जले जनाएको छ।

पहाडमा त्राससँगै खाद्यान्न जोहोको चिन्ता

युद्धबहादुर बोहोरा

इलाम, बैशाख ३। दिनहुँ तीब्र गतिमा नेपालमा देखिन थालेको कोरोना संक्रमित तथ्यांकले हरेक नेपालीमा डर त्रास बढेसँगै खाद्यान्न सामग्रीको आभाव हुने शंका बढ्न थालेको छ।

नेपाल कृषिप्रधान देश भएर पनि अधिकांश पहाडका मानिसको वर्षभरि पुग्ने खाद्यान्न भने किनेकै भरमा गुजार्नु परेको कृषकहरु बताउँछन्। खेतीयोग्य जमिनको अभाव र मेहनत अनुसारको उत्पादन नहुनु पनि पहाडका बासिन्दाको पीडा छ भने अर्कोतर्फ उनीहरूले उब्जाएको कृषिजन्य सामग्रीहरू बिक्री गरेर खाद्यान्न समस्या टार्ने बानी बसिसकेको छ।

मकै, धान, कोदो, फापर, तोरी, गहुँ जस्ता अन्न उत्पादन गर्ने भन्दा पनि पहाडका किसानले अलैंची, अदुवा, लसुन, चिया, दूध, लोक्ता सुन्तला, कागती, जडीबुटी तथा काठ (गोलिया)को निर्यातलाई प्रमुख आयस्रोतको माध्यम बनाएका छन्।

विश्व महामारीले बन्दबन्दी शुरु भएपछि पहाडी क्षेत्रमा उत्पादन हुने सामान बिक्री ठप्प भएको र

किनेर खाने सामग्री पनि असहज बन्न थालेपछि आफ्नो परिवारलाई चाहिने खाद्य सामान जोहो गर्न चिन्तित बन्न थालेका छन्।

सुरक्षाका दृष्टिकोणले शहरमा बस्ने हरेक परिवारका मानिस गाउँ भित्रिएपछि अहिले हरेक घरमा परिवार संख्यावृद्धि भएको छ, त्यसैले पहिला भन्दा अबको दिनमा खाद्यान्न बढी आवश्यक पर्ने बताउँछन् इलाम फाकफोकथुम-१, खाम्बाङ्ग निवासी स्थानीय थिरबहादुर बोहोरा। उनी भन्छन्- महामारी ठेगान नलाग्जेल अनिश्चितकालीन लकडाउन बाहेकको विकल्प केहि छैन, जेठ महिनादेखि वर्षात शुरु भएपछि ढुवानी समस्या हुने हुँदा दुई/तीन महिनालाई पुग्ने सामान त जोहो गर्ने पथ्यो नि।

मानिसले खाने मकै, कोदो, गहुँबाट कतिपय ग्रामीण क्षेत्रमा धेरैलु मदिरा उत्पादन गर्ने गर्दछन्। खाद्यान्न संकट आएमा किसानले उत्पादन गरेको यस्ता सामग्री सुरक्षित गरि प्रयोग गर्न सकिने हुँदा दुरुपयोग नगर्न जनहितमा सूचना जारी गर्दै यस्तो कार्यमा

संलग्नलाई स्थानीय सरकारले नियन्त्रण गर्न थालेको छ। सरकारले लागू गरेको नियम र सचेतना पालना गर्दा आफू पनि बाँच्ने र अरुलाई पनि बचाउने मानवीय व्यवहारतर्फ ग्रामीण भेगका मानिस सजग रहेको उनीहरू बताउँछन्।

कोरोना भाइरस उपचार कोषमा रकम जम्मा गर्न आह्वान गरिएको सूचना

विश्वव्यापी महामारीको रूपमा फैलिएको कोरोना भाइरस (COVID-19) रोगको संक्रमणलाई फैलिन नदिन तथा सोको रोकथाम एवम् नियन्त्रणका लागि देहायको बैकमा 'कोरोना भाइरस संक्रमण रोकथाम, नियन्त्रण तथा उपचार कोष' खाता खोलिएको हुँदा इच्छुक व्यक्ति तथा संघ-संस्थाहरूले सो खातामा रकम जम्मा गरी सहयोग गरिदिनुहुन आह्वान गरिएको व्यवहोरा सम्बन्धित सबैको जानकारीको लागि अनुरोध छ।

बैंकको नाम: राष्ट्रिय बाणिज्य बैंक
शाखा: सिंहदरबार परिसर
खाताको नाम: कोरोना भाइरस संक्रमण रोकथाम, नियन्त्रण तथा उपचार कोष
खाता नं. १९६००००११०१

नेपाल सरकार
सञ्चार तथा सूचना प्रविधि मन्त्रालय
सूचना तथा प्रसारण विभाग

पूर्वाञ्चल

सम्पादकीय

एकता प्रदर्शन गरौं

नेपाल कोरोना संक्रमणको तथ्यांकमा उकालो लाग्दैछ। चोर पल्किन्छ कि चिन्ता थपिएको छ। विज्ञहरूले चिन्ता नलिन सुझाएका पनि छन् तर सुभाव दिन सजिलो भए पनि व्यवहारमा उतार्न सजिलो छैन। जबसम्म प्रत्येक मानिस सचेत हुँदैन तबसम्म यो कहरको अन्त्य होला भन्ने अवस्था रहँदैन। उपचार ओखती केही नभएर हैरान भएका सम्पन्न राष्ट्रहरू नै पुर्पुरोमा हात राख्न बाध्य भएको यो समय एकान्त बस्नुलाई 'रामवाण' ठान्दैछन्।

यसकै अनुशरण गरी सीमा नाकादेखि हवाई उडानसम्म बन्द गरेको हाम्रो सरकारले बन्दलाई अझै लम्ब्याएको छ। यो बेला सरकारको निर्णय र निर्देशनको आलोचना वा समीक्षा गर्ने बेला होइन। आसन्न संकट र त्यसबाट निजात पाउने उपायको खोजी आ-आफ्नै तरिकाले पनि गर्न सकिन्छ। महामारीको प्रारम्भ बिन्दु चीनले परम्परागत उपचार पद्धति समेतको प्रयोग गरेर नियन्त्रण गरेको भनिएको छ। उसको परम्परागत भनेको जडीबुटीबाट गरिने आयुर्वेदिक पद्धति नै हो। त्यही कारण भनिएको छ- आवश्यकता आविष्कारकी जननी हुन्। आवश्यकताले प्रकृति र परम्पराबाट सफल उपचार हुन सक्थो भने यो मानव जातिका लागि सुसमाचार हुनुपर्छ। प्रकृतिकै एउटा अंश हो। मानव त्यसैले त्यस विपरीतका गतिविधि उसलाई सह्य नहुने सक्छ।

हामी आजका मितिसम्म भाग्यमानी नै छौं भन्नुपर्छ। सुस्तरी भएको परीक्षणले र परीक्षणको स्तरीयता दोषी छैन भने यहाँ एकजनाले पनि ज्यान गुमाउनु परेको छैन। संक्रमित संख्या बढेको भए पनि आत्तिनुपर्ने संख्या होइन। केवल समाजमा व्यक्ति-व्यक्तिबीच दुरी राख्न मात्रै सकिए महाविपद् रोकन सकिन्छथ्यो। यो विपद्लाई राजनीतिको आँखाले हेर्नु महामुर्खता हुनसक्छ। बरु सबैले एकान्तबासको सदुपयोग गरी सम्भावित अनिष्टको सामनाको सामना गरौं। आफूले सकेको सहयोग गरेर दुर्भीष्यको चपेटामा परेकालाई उपकार गर्दै मानवीयताको उदाहरण प्रस्तुत गरौं। आफू र आफ्नो समुदायको सम्पर्कमा कोही नयाँ र सम्भावित व्यक्ति भए तिनलाई सार्वजनिक गरौं।

राज्यले सुरक्षाको प्रत्याभूति दिन सकेको छैन यो सत्य हो। उसले खासगरी प्रतिपक्षलाई समेत साथ लिएर हिँडेको अनुभूत गर्न सकिए केही विश्वास पनि बढ्ने थियो। अदृश्य शत्रुबिरुद्धको लडाइका योद्धाहरू स्वास्थ्य र सुरक्षाकर्मीलाई अझै समर्पित बनाउन सरकारको भूमिका नपुगेको हुनसक्छ। यसैलाई अवसर बनाएर स्वाथ्य पूरा गर्न उद्भूत जिम्मेवार व्यक्ति वा समूहको पहिचान र कारबाहीमा ध्यान नगएको हुनसक्छ। कतै धर्मान्धताले पनि यो महासमरलाई उत्तेजित पारिरहेको छ, पनि सुनिन थालेको छ। यस्तोमा सबै पक्ष, क्षेत्र र समुदायको मन जित्न सरकारको गतिशीलता नपुगिरहेको गुनासा आज दिन हुँदैन। भोक र अभावसँग जुधिरहेकाहरूले पनि सरकारको विश्वास गर्न सक्नुपर्छ। कामको सिलसिलामा जो जहाँ छन् तिनले त्यही ठाउँमा बाँच्न पाउने वातावरण दिनुपर्दछ। अभिभावक हुनुका कारण जस-अपजस त सरकारले बोक्ने गर्छ। युद्ध जितियोस्। कसैले भोकका कारण वा रोगका कारण अकालमै ज्यान गुमाउनु नपरोस्। बाँचे नीति-अनीति, सदाचार-दुराचारको समीक्षा गरौंला। तर अहिले असुविधा खपेरै भए पनि महामारीबिरुद्धको लडाइँमा एकता प्रदर्शन गरौं।

डा. चन्द्रमणि अधिकारी
अर्थविद

कोरोना भाइरस अर्थात् कोभिड-१९ले गर्दा विश्व जर्जर अवस्थामा पुगेको छ। स्वास्थ्य सेवा र अनुसन्धानमा निकै अबल मानिएका देशलाई यो रोगसँग लड्न ठूलो सक्स परिरहेको छ। मानवीय अस्तित्व बचाउन उनीहरूको दौडधुप हेर्दा लाग्छ, कोरोना भाइरसले हामीजस्तो सानो र अत्यन्तै कम अनि सीमित स्वास्थ्य क्षमता भएको देशमा तीव्र गतिमा फैलिए के होला ? त्यसैले हामीले सबैभन्दा पहिले यो भाइरसलाई कमभन्दा मानिसमा सीमित गर्नको लागि पूर्वतयारी र रोकथाममै जोड दिनुपर्छ। भएभएका संयन्त्र हामीले यसको रोकथाम र नियन्त्रणमा लगाउनुपर्छ। मान्छेको ज्यान जोगाउन सक्नु यतिखेर ठूलो सफलता हुन जान्छ।

जीवन रक्षा र अर्थतन्त्र

अहिलेको ठूलो चुनौति भनेको जीवन रक्षा हो। तर, जीवन रक्षार्थ अर्थतन्त्र पनि जोडिन्छ। आर्थिक सामाजिक अवस्था र उत्पादन पनि जीवन रक्षार्थै जोडिन्छ। मैले हेरेक पटक भन्ने गरेको छु, मान्छेले हातमा काम, गोजीमा दाम र समाजमा नाम खोज्छ। अहिले स्वदेशमा काम गरिरहेका हुनु वा विदेशमा पसिना बगाइरहेका सबैजसो युवाको चाहना पनि यही नै हो। तर, कोरोना महामारीले विश्वभरको अर्थसंरचनालाई परिवर्तन गर्न लागेको छ। सामाजिक संरचना पनि परिवर्तन हुँदैछ। यसले मान्छेको सोचाइलाई समेत परिवर्तन गर्न थालेको छ। जस्तो पहिले पहिले अस्ट्रेलिया, अमेरिका,

विश्वभरका नेपाली बेरोजगार हुँदैछन्

बेलायत, जापान र कोरियालगायतका सम्पन्न देशमा जाने नेपालीमा त्यहाँ जान पाएकोमा गर्व महशुस हुन्थ्यो। तर, अहिले उनीहरू एकपटक मातृभूमिमा फर्कन पाए जसोतसो बाँचिन्थ्यो होला, देशमै परिवारसँग रहन पाए कस्तो हुन्थ्यो होला भन्ने अवस्थामा रहेको पाइन्छ। बाहिर जाने सोचमा रहेकाहरूमा पनि आफ्नै देशमा बस्नुपर्ने रहेछ भन्ने सकारात्मक सोचको विकास भएको देखेको छु।

रेमिट्यान्समाथि सक्त

नेपालको अर्थतन्त्र चलायमान बनाउन रेमिट्यान्सको महत्वपूर्ण भूमिका छ। हाम्रो देशका युवालाई श्रम गर्न विदेश पठाएर हामीले देश धानिरहेका छौं। सरकारको अहिलेसम्मको नीति पनि विदेशमा युवा पठाउने र त्यसको लागि

आउने रेमिट्यान्स पनि ठूलो मात्रामा ओरालो लाग्दैछ। त्यसैले अब हाम्रो देशमा रेमिट्यान्सको हिस्सा निकै ठूलो अङ्कले घट्नेवाला छ। यसले हाम्रो अर्थतन्त्रमा ठूलो चुनौति थपिदिएको छ।

कृषि र पशुपालनमा जोड

यसअघि सजिलैसँग युवालाई विदेश पठाएपछि सरकारलाई देशमा धेरै बेरोजगार भए भन्ने चिन्ता नहुने र हाइसञ्चो हुने भएको थियो। तर, अब त्यो अवस्था उल्टिनेवाला छ। अब लाखौं युवा नेपाल फर्किएपछि व्यवस्थापनमा ठूलो चुनौति देखिनेछ। नेपालबाट श्रमको लागि विदेश जाने युवा कम हुनेछन्। किनकि कोरोनाको कारण नेपालीको श्रम गन्तव्य रहेका देशमा पनि आर्थिक संकट शुरु भएको छ। अर्कोतिर अब नेपालमै केही गर्नुपर्ने रहेछ, सुरक्षित

धेरैभन्दा धेरै श्रम गन्तव्य खोज्ने देखिएको छ। तर, अब हिजोको जस्तो गरी चल्दैन। किनकि जुन देशबाट हाम्रो देशमा सबैभन्दा धेरै रेमिट्यान्स आउँछ ती देश नै आर्थिक सङ्कटको भूमरमा पर्दैछ। कूल रेमिट्यान्सको ५० प्रतिशत हिस्सा ओगट्ने खाडी देश पनि समस्यामा परेकाले ती देशले हाम्रा कामदार फर्काउने र नयाँ कामदार नलेजाने मनस्थितिमा पुगेको देखिन्छ। यस्तै युरोप, अस्ट्रेलिया, जापान र कोरियालगायतका देश गएका धेरै नेपाली बेरोजगार हुने सम्भावना छ। उनीहरू पनि त्यहाँ टिक्न सकेनन् भने नेपालमै आउँछन्। ती देशबाट

त यहाँ पो रहेछ र मर्ने परे आफ्नै देशमा, समाज या परिवारकै वरपर मर्न पाइने रहेछ भन्ने खालको सोच पनि कोरोनाको प्रकोपले गर्दा विकसित भएको छ। त्यसैले अब कृषि, पशुपालन र वन क्षेत्रको पूर्ण सदुपयोग गर्नुपर्छ। गाउँघरका बाँभा खेतबारीमा खेती गर्नुपर्छ। विदेशबाट सीप सिकेर आएका युवाले त्यो सीप आफ्नै पाखापखेरामा देखाउने बेला आएको छ। त्यसको लागि सरकारले सहूलियत ऋणदेखि, मल, बीउ र सिञ्चाइको व्यवस्था गर्नुपर्छ। त्यति मात्रै होइन, कृषकको उत्पादनको ग्यारेन्टी पनि सरकारले लिनुपर्छ।

कोरोना भाइरस र रमजान

साईद उल शैब

२०२०को रमजान महिना कोरोना भाइरसका कारण धेरै फरक देखिनेछ। खगोलविद्हरूको गणना अनुसार यस वर्ष रमजान नेपालमा अप्रिल २५मा पर्ने अपेक्षा गरिएको छ।

सोसल डिस्टेन्स: नेपाल सरकारले एक बाई बाट अर्को बाई आवातजावत गर्न निषेध गरिएको छ। भीडभाड गर्न दिएको छैन, तपाईंको साथीहरू वा परिवारलाई भेट्न एक ठाउँबाट अर्को ठाउँ जान, आउन सक्नुहुन्न। कोरोना भाइरस संक्रमण नरोकिएसम्म बिसन्तुहोस् किनभने सामाजिक दूरी अब सामान्य भएको छ। आजको दिनसम्म सडकहरू खाली छन्, सपिड सेन्टरहरू बन्द छन्। हाम्रो दैनिक तालिका परिवर्तन भएको छ।

परिवर्तनको समय: मुसलमानहरूका लागि वर्षको सबैभन्दा पवित्र महिना रमजान नेपालमा अप्रिल २५देखि शुरु हुने अपेक्षा गरिएको छ। रमजानको पालना इस्लामको पाँचवटा स्तम्भमध्ये एक हो र विश्वभरका मुस्लिमहरू

इफ्तारको बेला फलफूलहरू अनिवार्य रूपमा खरिद गर्ने गर्छन्। तर, यसपाली कोरोना भाइरसका कारण सुपर मार्केटहरू र पसलहरूमा फलफूलको कमी भने निश्चय नै देखिन्छ।

३. रेडीमेड तथा टेलरमा सिलाउने इँदको पहिरन: यदि इँदभन्दा अगाडि कोभिड-१९को भेक्सिन मार्केटमा आएन भने नयाँ कपडा हामी कहाँबाट खरिद गर्ने, यो त भन्न चिन्ताको विषय बनेको छ। यसपाली पुरानो कपडालाई धोएर मजाले आईरन गरेर अन्तर लगाएर ईँद मनाउने गर्नुपर्छ। यसपालिको ईँदले पनि इतिहास रच्ने छ।

४. सोसल डिस्टेन्स, सामूहिक रूपमा खानु: सोसल डिस्टेन्स सबै धर्मावलम्बीहरूका लागि अति महत्वपूर्ण विषय हो र यो सबैले जानी राख्नुपर्ने हो। सोसल डिस्टेन्स बारे छोटकरीमा बुझौं। तपाईंहरू अत्यावश्यक सामग्रीहरू जस्तै तारकारी, दूध आदि खरिद गर्न जाँदा पसलको अगाडि सेतो रातो रंगले एक/एक मिटरको दूरीमा गोलो-गोलो घेरा लगाएको प्रक्रियालाई सोसल डिस्टेन्स भनिन्छ। सो रमजानमा सोसल डिस्टेन्सको नियम पालना गर्नका लागि भएता पनि भीडभाड गरेर तपाईं आफ्नै खान रचाउनु हुन्न। ज्यानको कसलाई माया हुँदैन होइन र त्यसैगरी मुस्लिम समुदाय इफ्तारको बेला खाने कुराहरू एकथालमा ५/६ जनाको सामूहिक रूपमा खाने गर्छन् किनभने इस्लाममा जुठोको कुनै स्थान छैन। तर यसपाली कोरोना भाइरसले सामूहिक रूपका खानका लागि पनि इजाजत दिँदैन किनभने भाइरस जाति, धर्म देखेर फैलिँदैन, भाइरसलाई त केवल मनुष्य चाहिन्छ, मनुष्य मात्र चाहिन्छ। सो यसपाली कसैको जुठो खाने काम नगर्नु होला।

५. इफ्तार पार्टी र तरावीको नमाज: इफ्तार पार्टी, मुस्लिम समुदाय बिहान व्रत बस्नका लागि केही खानेकुरा खाँछन्, जसलाई सेहरी भनिन्छ। त्यसैगरी व्रत (रोजा) खोल्ने प्रक्रियालाई इफ्तार भनिन्छ। यदि रमजान महिनामा लकडाउन रह्यो भने शतप्रतिशत छ कि इफ्तार पार्टी पूर्णरूपमा बन्द हुन्छ किनभने अहिले विश्वभरी सोसल डिस्टेन्सको नियम पालना गर्नु अनिवार्य रूपमा लिएको छ।

यदि उक्त निर्णयको पालना गरेको देखिएन भने तपाईंहरूमाथि प्रशासनले कार्रवाही पनि गर्न सक्छ। तरावीको नमाज रमजान महिनाको आगमनभन्दा अगाडि नै भाइरसलाई रोकन सकिने भने तरावी नमाजमा पनि समस्या देखिने छ। जस्तै कि अहिले विश्वभरिका मुस्लिम धार्मिक गुरुहरूले मस्जिदमा नमाज नपढेर घरमा पढ्नका लागि निर्णय लिएका छन्। साउदी अरबले पनि मक्का र मदिनामा बाहिरको मानिसहरूलाई प्रवेशमा रोक लगाएको छ। लकडाउनमा तरावी नमाजलाई लिएर नेपाली मुस्लिम डटनेटले नेपालका धार्मिक गुरुहरूसँग सम्पर्क गरेर उहाँहरूले दिनुभएको प्रामाणिक कुराहरूलाई साक्षात् गरिनेछ।

६. उमराह: यसपाली उमराह पूर्णरूपमा बन्द गरिएको छ। सो यसपाली रमजान महिनामा उमराह सम्भव छैन। यहाँसम्म कि हजका लागि साउदी सरकारले कोरोना भाइरस संक्रमण नरोकिएसम्म हज यात्राका लागि कुनै किसिमको योजना नबनाउनुका लागि अनुरोध गरेको छ।

७. रमजानमा ज्यालादारी मजदुरहरू: यसपाली मुस्लिम समुदायका धनीमानीहरू इमान्दारीका साथ जकात निकाल्ने समय आएको छ। वास्तवमा यो हाम्रो लागि परीक्षाको घडी हुनेछ। ज्यालादारी मजदुरलाई तपाईं सिँधै आफ्नो हातबाट सहयोग गर्नुहोस्। कुनै संघ-संस्थालाई दिने काम यो वर्ष चाँहि नगर्नका लागि बिनाम अनुरोध गर्दछु।

८. ईद उल फित्रको नमाज: ईद उल फित्रको नमाज वर्तमान अवस्थामा एक गम्भीर विषय हो, यसलाई हल्कामा न लिनका लागि मुस्लिम बुद्धिजीवी एवम् धर्मगुरुहरूलाई आग्रह गर्छु। मुस्लिम धर्मगुरु, मुस्लिम आयोग, मुस्लिम अगुवा, मुस्लिम संघ-संस्था, विभिन्न पार्टीहरू तथा नेपाल सरकार ले ईदको नमाजलाई लिएर के गर्ने कसरी गर्ने भनेर ईद भन्दा कम्तीमा १० दिन अगाडिदेखि नै मुस्लिम समुदायलाई जानकारी गराइदिने वातावरण बनाई दिनुपर्छ।

धरमै बसौं, नमाज पढ्नुहोस् सुरक्षित रहौं, प्रार्थना गर्नुहोस्।

खडेरीपीडित कृषकलाई मकैको बीउ

खोटाङ, बैशाख ३। गत वर्षको खडेरीपीडित किसानलाई हलसी तुवाचुङ नगरपालिका र खोटेहाड गाउँपालिकाले मकैको बीउ वितरण गरेको छ। खडेरीका कारण लामो समयको खडेरीका कारण मकै छर्न नपाएका र छरेका मकैको बिरुवा समेत खडेरीले मरेपछि बीउ नै जोगाउन नसकेका किसानलाई बाहिरी जिल्लाबाट खरिद गरेर ल्याइएको मकैको बीउ वितरण शुरु गरिएको हो। खडेरीका कारण मकैको बीउजिविना बनेका किसानलाई बाहिरी जिल्लाबाट खरिद गरेर ल्याइएको मकैको बीउ प्रतिघर चार केजीका दरले वितरण शुरु गरिएको नगरप्रमुख इवन राईले बताए। खडेरीका कारण मकैको बीउ मासिएको क्षेत्र, आवश्यक पर्ने बीउको परिमाण र बीउ खरिदका लागि आवश्यक बजेट निकासका लागि माग गर्न ११ वटै वडा कार्यालयलाई पत्राचार गरिएको थियो।

जिल्लाको प्रमुख बालीका रूपमा लगाइने मकै छर्ने बेला शुरु भएको अवस्थामा नगरपालिकाले मकैको बीउ खरिद गरेर खडेरीपीडित किसानलाई निःशुल्क वितरण शुरु गरेपछि किसान समेत हर्षित बनेका छन्। नगरपालिकाको हावापानी सुहाउँदो ठाउँबाट खरिद गरेर ल्याइएको मकैको बीउ किसानलाई वितरण शुरु गरिएको जनाइएको छ।

हलसी तुवाचुङ नगरपालिकाको बाहुनीडाँडा, डिकुवा, च्यास्मिटर, बडहरे, मङ्गलटार, दुछिम, सल्ले, राजापानी, अखौलगायत ११ वटै वडामा गत वर्षको वैशाख र जेठमा छरेको मकैको बिरुवा लामो समयको खडेरीले सुकेर सोत्तर भएको थियो। खडेरीका कारण कतिपय किसानले मकै छर्नसमेत पाएका थिएनन्।

जिल्लामा मकै छर्ने सिजन गएपछि वर्षा हुँदा कतिपय किसानले असार लागेपछि मात्रै मकै छरेका थिए। तर, बेमौसममा छरिएको मकैको बीउ उमिए पनि उत्पादन भने नदिएको

किसानले दूध बिक्री नभएर सडकमा पोख्ने, तरकारी बिक्री नभएर बासोमै जोतने र उखु किसानले भुक्तानी नपाएकोजस्ता घटनाले कृषि पेशा अँगाल्न चाहनेहरूमा निराशा पैदा भएको छ। तर, तपाईंको उत्पादन हामीले किन्छौं भनेर सरकारले ग्यारेन्टी गर्नुपर्छ। यसो गर्दा लाखौं रोजगारी देशमै सिर्जना हुन सक्छ।

अर्को कुरा, हामीले अब अर्ग्यानिक कृषिमा जोड गर्नुपर्छ। अर्ग्यानिक खेती गर्दा एकातिर हाम्रो वातावरण कम प्रदुषित हुन्छ भने अर्कोतिर हाम्रो रोग प्रतिरोधात्मक क्षमता पनि बढ्छ।

हामीले अब वनको सदुपयोग गर्नुपर्छ। वन जोगाउने नाममा अबै रूपैँसाँ खेर गएको छ। वातावरणमा असर नपर्नेगरी रुख काट्ने रोप्ने गर्नुपर्छ। अबै रूपैँसाँको काठ आयात गर्ने तर देशमै भएका काठ कुहने अवस्थाको अन्त्य हुनुपर्छ। वनको सदुपयोग गरेर पनि धेरैलाई रोजगारी दिन सकिन्छ।

तरकारी, फलफूल र खाद्यान्नलगायतमा हामीले २ खर्व रूपैँसाँ बर्षेनै विदेश पठाउँछौं। अब पाखापखेरामा खेती गरौं र विदेशिनै पैसा जोगाऔं। रेमिट्यान्समा आउने कमीलाई हामीले यसरी पूर्ति गर्न सक्छौं।

भूकम्प र नाकाबन्दीभन्दा फरक

भूकम्प र नाकाबन्दीका बेला पनि नेपालको अर्थतन्त्रमा समस्या आएको थियो। अर्थतन्त्रको 'नेगेटिभ' वृद्धिदरको चिन्ता थियो। तर, त्यसलाई हामीले सजिलैसँग ट्यूकामा ल्याएका थियौं। किनकि भूकम्पले नेपालमा मात्रै क्षति गरेको थियो। नाकाबन्दीले हामीलाई मात्रै समस्या पारेको थियो। हामीलाई सहयोग गर्ने दाताहरूलाई केही फरक परेको थिएन। मनस्य सहयोग पनि पायौं। युवाहरू विदेश जाने क्रम भन्नु बढ्यो। रेमिट्यान्स थपियो। अर्थतन्त्र लयमा आयो।

तर, अहिले भने अवस्था त्यस्तो छैन। संसारभरको अवस्था डरलाग्दो छ। नेपाललाई आर्थिक सहयोग गर्ने र नेपाली श्रमिक लैजाने देशहरू सङ्कटमा परेकाले पहिलेभन्दा वैदेशिक सहयोग या ऋणमा ठूलो गिरावट आउन सक्छ। हाम्रो देशमा आउने प्रत्यक्ष वैदेशिक लगानी नआउन सक्छ। किनकि अहिले हेरेक देशमा समस्या परेकाले लगानीकर्तालाई आफ्नै देशमा लगानी गर्न बाध्य बनाउन सक्छ।

विश्व बैंक, आइएमएफ र एसियाली विकास बैकलगायतका बहुराष्ट्रिय संस्थामा विकसित र ठूला देशले गर्ने लगानी कम हुँदा ती संस्थाले नेपाललाई दिने अनुदानमा कटौती हुन सक्छ। नेपालको मात्रै समस्या हुँदा विदेशी सहयोग आउँदैनथ्यो तर अहिले समस्या विश्वभर नै छ। त्यसैले आफ्नो लागि आफैँ गर्ने बेला आएको छ। (उज्यालो)

(डा. अधिकारीसँग अर्जुन पोखरेलले गर्नुभएको कुराकानीमा आधारित)

